

LBRIS

We know
books

JEANINE CUMMINS

**VORBEȘTE-MI
,
DESPRE
ACASĂ**

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Palisades, New York
2023

După aceea, Ruth o să pretindă că a știut din clipa în care a sunat telefonul, chiar de dinainte să ridice receptorul. O să spună că era ceva funest chiar în sunetul de apel. În ziua de azi, nimeni nu te mai apelează pe telefonul fix.

E ora opt și paisprezece minute, într-o seară de marți din luna iunie, și în ciuda faptului că mai apoi avea să aibă o percepție contrară, Ruth n-are nici o tresărire de rău augur în clipa în care încăperea e năpădită de trilul ascuțit al telefonului. Ea nu simte decât enervare la gândul că a uitat să scoată aparatul din priză înainte să înceapă înregistrarea. Întotdeauna încearcă să facă filmările astea într-o singură tură, fiindcă dacă trebuie să renunțe la prima încercare și să reia, uneori i se strecoară în glas o notă exersată. Cu toate că are o carieră ce-i cere o prezență constantă în mediul online, Ruth nu e neapărat genul de persoană care se pricepe să se prefacă. De aceea, atunci când sună telefonul, înregistrarea

video îi surprinde enervarea sub forma unei tresăriri, înainte ca ea să coboare de pe scaunul fără spătar. Nu se oprește ca să apese pe butonul de pauză al camerei de filmat, așa că aceasta surprinde totul: îmbrăcată în blugi și într-o tunică de in, Ruth traversează, desculță, podeaua acoperită cu gresie, retrăgându-se în fundalul cadrului. Răspunde la telefon, care e un aparat clasic, montat pe perete, cu carcasă de sidex, ales special de ea pentru felul în care se încadrează în decor și pentru că fiică-sa, Daisy, a convins-o că lucrurile vechi și nepractice sunt uneori mai simpatice decât alternativele lor moderne, mai comod de mânuit. Într-adevăr, telefonul arată frumos pe perete, dar nu e deloc potrivit dacă chiar vrei să vorbești la el.

De la distanța asta, e mai ușor să deslușești cât de micuță e Ruth, cât de plăpânzi îi sunt umerii. Camera o filmează din profil atunci când ea ridică receptorul stând pe vârfuri și lungindu-și gâtul ca să vorbească în pâlnia montată pe partea din față a aparatului.

– Alo?

În timp ce învârte cablul pe deget, își schimbă poziția. Întinde o mână într-o parte, se sprijină de bufet și se încovoiaie într-o poziție deloc măgulitoare. Încăperea din jurul ei încă arată așa cum a plănuțit ea, fiind o primă punere în operă a esteticii care, întâmplător, a făcut-o celebră (sau măcar „celebruță“, după cum îi tot repetă copiii ei): tavane înalte, bârne aparente, plante tropicale enorme, sădite în ghivece de lut. Doar văzând încăperea asta în fotografii, poți să-ți dai seama că miroase a briose cu lămâie și a lemn de santal, la care se adaugă, poate, un iz de mentă. Dar în spațiul unei astfel de diorame minuțios alcătuite, Ruth e doar o femeie micuță, care se află într-o încăpere mare și care primește niște vești îngrozitoare.

– Stați puțin... O, Doamne! spune ea în receptor, sprijinindu-și fruntea de brațul întins, care, la rândul lui, se sprijină de bufet. Nu, nu! adaugă, dar interlocutorul n-o aude, fiindcă ea se află prea departe de pâlnia aceea ridicolă. Nu, nu știi! exclamă, îndreptându-se de spate și căznindu-se să vorbească aproape de receptor. Sunt mama ei! Da, desigur. Cum adică istoricul medical? O, Doamne, stați o clipă... Cum...?

Fruntea ei lasă o urmă închisă la culoare, de fond de ten, pe mâneca imaculată a tunicii. Ruth își îndreaptă spatele cât poate de mult și se lovește cu palma în dreptul inimii.

– Da, bineînțeles că are asigurare. Cardul ar trebui să se afle în portofelul ei. Ce? întrebă ea, încordându-se toată și strângând receptorul în mână.

– Da, așa o să fac. Desigur.

Ruth se silește să-și destindă mușchii, punându-și o mână în șold și dându-și capul pe spate ca să se uite la lucarna de deasupra. Albastru tot mai întunecat. Luna pare o coajă de lămâie. Ruth încearcă să vorbească din nou, dar cuvintele i se opresc, chinuite, în gâtlee. În cele din urmă, le împinge afară.

– Am nevoie de numărul dumneavoastră de telefon ca să vă sun înapoi, spune ea cu glas răgușit, deschizând un sertar din apropiere.

Ia de acolo un stilou, dar nu găsește hârtie, așa că se folosește de dinți ca să scoată capacul stiloului, iar apoi scrie pe mână.

– Bine! spune ea. Da, bine.

După ce pune receptorul în furcă, scoate un sunet străin propriului auz. E un vaiet animalic, care îi izbucnește din adâncul plămânilor. Plânge înăbușit preț de câteva clipe, cu brațele petrecute în jurul trupului, după care își amintește că e filmată. Clipa în care își dă seama

de asta e vizibilă pe înregistrare: neliniștea o face să tresară și să-și îndrepte iarăși spinarea. Apoi se silește să respire adânc, își trage umerii îndărăt și străbate încăperea din câțiva pași. Dar nu poate să-și ascundă chiar toate reacțiile, așa că rimelul începe să-i curgă sub ochi.

Afară, copacii prind să freamăte în bătaia unui vânt vioi, care le înfioară câteva frunze de vară pe ramurile lor prea uscate. Vântul sfichiuieste mai departe, tot mai departe, spre sud, acolo unde se află fiica lui Ruth.

Tumultul din mintea mamei se lasă purtat pe aripile lui.

CAPITOLUL 2

San Juan, Puerto Rico

În urmă cu o oră și patruzeci și trei de minute

2023

În holul blocului în care locuiește, Daisy a întors cheia în broasca micii cutii metalice pe care e scris numele ei, precum și cel al apartamentului, 2B. A scos dinăuntru un catalog tipărit pe hârtie ieftină de ziar, cuprinzând cupoane de reduceri ale magazinelor din zonă, scrisoarea săptămânală de la bunica ei, scrisă de mână pe hârtie parfumată, de culoarea levănțicii, de parcă ele două ar fi trăit împreună o poveste de dragoste victoriană, și – da! – plicul pe care îl așteptase toată săptămâna. Apoi a închis ușița cutiei de scrisori lovind-o cu cotul și făcând-o să scoată un clic plăcut la auz, zgomotul reverberând în ușa principală a clădirii, care a vibrat în spatele ei. Drept urmare, doamna Fernández, de la 1A, a întredeschis ușa apartamentului și și-a strecurat capul prin deschizătură.

–Ay, Daisy, sper că nu ieși afară pe vremea asta!

Daisy s-a întors spre ea.

–Nu, doamnă Fern, nu vă faceți griji! Stau aici până când se termină. Îmi luam scrisorile.

Le-a fluturat în aer, drept dovadă.

–Bine, bine, a spus doamna Fernández. Ai grijă de tine!

Și a închis ușa.

Dacă exista un lucru care să-i placă lui Daisy la doamna Fernández, apoi acesta era concizia ei prietenoasă. Daisy a urcat treptele două câte două până la apartamentul ei. Lăsase ușa deschisă. Nu doar descuiată, ci larg deschisă, fiindcă îi cunoștea pe toți cei șapte vecini ai săi și nici unul dintre ei nu era vreun hoț sau vreun derbedeu. Daisy simțea un miros delicios, care venea de la etaj, probabil că de la doamna Kurtzweiler. Poate că vecina ei încerca să gătească tot ce avea prin frigider și congelator, înainte să rămână fără curent electric și să i se strice toate alimentele. Daisy spera ca doamna Kurtzweiler să-i aducă mai târziu un turnuleț de case-rolle Tupperware, sau cel puțin o farfurie cu bunătați, acoperită cu folie alimentară. A închis ușa, și-a azvârlit șlapii sub măsuta de cafea și s-a așezat turcește pe canapea. Rucsacul cel mic i se căsca alături, iar din el se revărsase conținutul vieții ei: portofel, balsam de buze, elastice de prins părul. Daisy a aruncat cheile în vârful grămezii și s-a tolănit pe perne. A rămas cu ochii ațintiți la plic, iar apoi și-a abătut privirea numai cât să se uite la ceas. Știa că, dacă îl aștepta pe Carlos, el avea să găsească un mod de a transforma deschiderea plicului într-o ceremonie. Dar Carlos urma să termine repetiția cel mai devreme peste o oră, și, la drept vorbind, Daisy n-avea atâta răbdare. Așa că și-a vârât degetul sub clapa de sus și a desfăcut plicul.

Înăuntru se găseau, împăturite în trei, paginile a două rapoarte întocmite în urma unor teste ADN. Daisy

a răsuflat adânc, lăsându-și curiozitatea să sporească preț de o clipă, în vreme ce despătura paginile peste genunchii ei dezgoliți. Ceasul de pe polița căminului ticăia zgomotos în camera cufundată în tăcere, iar Daisy simțea cum ritmul inimii ei încerca să se obișnuiască cu acea cadență. În schimb, pe măsură ce îi sporea deruta, pulsul i-o lua în direcție inversă. A continuat să întoarcă paginile, căutând, parcă, o altă explicație, una care să aibă mai mult sens. Filele erau tipărite pe o singură parte. Daisy s-a întors la prima pagină, după care a continuat cu a doua, a treia și a patra. Pe fiecare dintre ele erau diagrame, grafice și hărți colorate, ușor de citit. Și totuși, pe ea o zăpăceau acele date.

–Ce naiba?! N-are sens! a exclamat, întinzându-și picioarele și aplecându-se în față.

A căutat telefonul pe dibuite, încă parcurgând cu privirea paginile pe care le ținea în mână. S-a mai uitat de câteva ori la ceas și, cu toate că știa că repetiția lui Carlos nu se încheiase și că telefonul lui era setat pe modul silențios, l-a sunat. După ce a intrat căsuța poștală și s-a auzit semnalul sonor, a înregistrat, vorbind iute, următorul mesaj:

Carlos, e foarte ciudat, n-o să-ți vină să crezi! Evident, n-am putut să te aștept și am deschis rezultatele testelor ADN. SFINTE SISOE, încă nu-mi vine să cred ce scrie aici! Sună-mă după ce primești mesajul! Sună-mă, sună-mă, sună-mă!

De îndată ce a pus capăt apelului, s-a răzgândit, așa că l-a sunat din nou pe Carlos și a spus:

Nu-ți face griji, suntem rude!